

**Na Ježíšově smrti a vzkříšení nám Bůh ukázal,
že Jeho láska je mocnější než veškeré zlo,
že smrt nemusí mít poslední slovo,
a že lze dokonce vyhrát - i přes ztrátu života.**

Drazí přátelé,
po dnech postního období zpíváme radostné Aleluja, protože Bůh koná velké činy v každé době a nejenom v dějinách spásy. Prožíváme dny, kdy světlo Kristovo proniká celý svět a jeho naděje dává možnost vyjít z temnoty a najít cestu k Pravdě. Proto chci zdůraznit, že člověk víry nesmí podléhat strachu. Ano, apoštolové byly za zavřenými dveřmi, byli znejistěni tím, co viděli a prožili. Dnešním jazykem bychom řekli, že padly jejich jistoty. Přesto Ježíš vstupuje mezi ně a slovy „Pokoj vám“ mění strach na radost a sílu svědectví. Je pravda, že nás dnes trápí spousta problémů společenského charakteru, bojíme se o to, co bude zítra. Mnozí mají strach vstoupit do manželství a založit si rodinu. Mnozí se nechtějí angažovat ve společenském životě, protože se jim hnusí praktiky dnešní politické nekultury. Přesto strach neřeší naše životní situace. Víra má v sobě veliký potenciál rizika. Proto cesta s Kristem je cestou dobrodružství v hledání pravdy v Pravdě. Právě slavení Velikonoc nás k tomu vybízí, abychom

nevzdávali život, neuzavírali se do sebe, protože strach a sobectví zabíjejí. Budeme prožívat tyto dny jako rodina, nejenom rodina Božích dětí, ale i jako rodina ve svých domovech. Snažme se vnést kus radosti, pokoje a dynamiky začínajícího jara do svých vztahů. Ježíš od nás v dnešní době čeká svědectví, které bude nebojácné, ale zároveň příjemné a vlídné. Toto jsou dny oslavy Božího Milosrdenství, které na kříži dosáhlo svůj vrchol. Proto se učme, co znamená být laskavý a shovívavý vůči druhému. Také se musíme umět vypořádat s křivdami a ranami minulosti. Člověk nesmí v sobě nést zášť a hněv, to ho vnitřně ničí a rozbíjí. Proto se nechme inspirovat Kristem, který odpouští svým nepřátelům. Proto nenosme v sobě nenávisť, ale ze srdce přejme všem pokoj Kristův.

Přeji vám všem požehnané Velikonocce a skutečnou radost ze Zmrtvýchvstání Páně. Ať v nás vládne radost a přináší nám pohodu a pokoj.

o. Marian

Pastýřský list Velikonoce 2018

Drazí bratři a sestry,

Kristus zvítězil! Zvítězil nejen nad smrtí, když třetího dne po svém ukřížování vstal z mrtvých, ukázal se svým učedníkům a mnoha dalším. On zvítězil nad smrtí proto, že před tím přemohl ďábla a zvítězil nad hříchem. Jeho vítězné tažení pokračuje ve všech, kteří křtem vstoupili do jeho smrti, byli zbaveni hříchu, který je příčinou smrti, dostali účast na jeho božském životě. On, vítěz nad hříchem i nad smrtí, už od křtu přebývá v nás. My jsme sice slabí a podléháme různým pokušením, protože žijeme ve svém těle uprostřed světa, ale v nás žije Vítěz.

Jestliže jsme se v postní době cvičili v důvěrném vztahu k Bohu a často jsme k němu volali, aby nás v naší slabosti posilnil, aby v nás a skrze naše srdce, které jsme mu odevzdali, miloval ty, které sami milovat nedokážeme, aby s námi nesl kříž, které jsou pro nás těžké, pak v době velikonoční jsme pozváni, abychom měli podíl na Kristově vítězném tažení světem. Začít musíme opět u sebe. Především nově uvěřme, že Kristus, ten slavný vítěz nad smrtí a přemožitel pekelných mocností, je v nás. Dejme mu v sobě prostor, dejme mu to místo, které mu patří, aby byl středem naší pozornosti, ne zapomenutý někde v koutě, na něhož si vzpomeneme jen, když je nám zle. Vychutnávejme si tu čest, které se nám dostalo jeho přítomností. Nebojme se z toho radovat a nestydme se o tom mluvit.

Nejsme ještě v nebi a každý si vlečeme své kříže a slabosti, zlozvyky. Přepadají nás různá pokušení, jak už to k životu patří. Jako velikonoční lidé však na zkoušky a pokušení nemusíme být sami. Vítěz je nejen s námi, na naší straně, ale přímo v nás. Počítejme s ním. Nechejme ho zvítězit i v nás nade vším, co spoutává a omezuje. Už opravdu nemusíme být nesvobodnými otroky svých zlozvyků či starých chyb a špatných vztahů, už nemusíme tak často prohrávat v mravní boji a bát se překážek, které sami neumíme překonat. Stačí v každé těžké chvíli, kterou neumíme zvládnout dobře sami, říkat: Ježíši, který jsi absolutním vítězem nad zlem, přemoz to zlo ve mně.

Apoštolové dostali úkol vydávat svědectví o Zmrtvýchstalém. Dnes je to úkol pro každého z nás. Jestli Kristus vítězí nad zlem v nás, stáváme se svědky jeho vítězství i pro naše okolí. Jeho vítězná přítomnost mění i naši tvář, která získává Kristovu podobu, a lidem z našeho okolí umožňuje setkání se Zmrtvýchstalým v nás.

Ani z apoštolů se nestali andělé, ale zkušenost osobní proměny učinila jejich svědectví věrohodným. Petr, který Krista zapřel, nejen zakusil odpuštění, ale přijal dokonce pověření vést společenství církve. Opakovaná zkušenost odpuštění, Kristovy lásky a jeho vítězství nad naší ubohostí je i dnes pozváním do společenství církve. Když emauzští učedníci potkali na cestě Krista a poznali ho při lámání chleba, spěchali do společenství. Každá pravá zkušenost se Zmrtvýchstalým přivádí do církve a zve k aktivnímu zapojení do farnosti. Tam nás, stejně jako emauzské učedníky, čeká nové setkání s vítězným Kristem. Ten, který řekl, že bude uprostřed těch, kteří jsou v jeho jménu, se po vzkříšení opakovaně zjevuje ve společenství apoštolů. Velikonoční církev je pak společenstvím nejen v rovině lidské, přátelské, ale i božské, protože je tajemným tělem Kristovým a znamením jeho přítomnosti pro svět.

Setkání se Zmrtvýchstalým ve společenství přitahovalo věřící v Krista každou neděli. I Vás si dovoluji pozvat do shromáždění

církve nejen kvůli tomu, že jde o naši nedělní povinnost, ale především kvůli příležitosti setkat se s Kristem a vytvářet spolu s ostatními svaté společenství církve, tajemného Kristova těla, které je pro okolní svět viditelným znamením Kristovy přítomnosti a živým svědectvím jeho vítězství, které přináší naději světu. Pokud se bez vážného důvodu nepodílíme na vytváření živého společenství církve, oslabujeme její přítomnost ve světě. Přitom musíme uznat, že svět má na naše svědectví právo. Rád bych Vás proto pozval ke mši svaté i v jiné dny, než neděle, abyste pro sebe čerpali posilu a povzbuzení a zároveň vydávali světu svědectví. Na naší aktivitě bude záležet, jestli současný svět uvidí živou církev a bude mít možnost setkat se v našem společenství s vítězným Kristem. I to je misie, i to je velikonoční svědectví o Zmrtvýchstalém, které jsme posláni vydávat.

Blahopřeji Vám ke vznešenému úkolu vydávat svědectví o přítomnosti vítězného Krista a pověření přinášet dnešnímu světu skutečnou naději. Děkuji všem, kteří se umějí radovat z přítomnosti Zmrtvýchstalého ve svém srdci a nechávají ho v sobě vítězit nad zlem. Všem přeji mnoho radostných zkušeností z vítězství Krista v nás. Těším se na Vaši spolupráci při vydávání svědectví o Zmrtvýchstalém našemu okolí.

Velikonoční radost ať naplní každého z Vás a radost z Hospodina ať je Vaší silou!

*K tomu ze srdce žehná
arcibiskup Jan*

**Velikonoce jsou svátkem naší
spásy.**

**Svátkem našeho vytržení
z nebezpečí života.**

Svátkem naší ochrany.

Svátkem našeho osvobození.

Svátkem našeho vykoupení.

Svátkem našeho vyléčení.

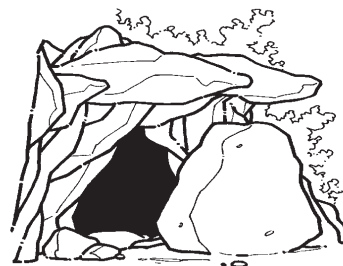
Svátkem našeho vítězství.

Svátkem našeho života v plnosti.

Svátkem našeho pokoje a míru.

**Přejeme Vám a u našeho Pána
vyprošujeme,
aby radost ze Vzkříšení,
jež přineslo spásu,
ovládla Vaše srdce, Vaši mysl,
Vás celé...**

redakce Pastýře

V Německu leží město Weinsberg. Nad městem, na vysokém kopci, trůní starobylá pevnost. Občané Weinsbergu o ní hrdě vypravují zajímavou pověst. V patnáctém století, v dobách rytířství a cti, obléhali pevnost nepřátelští vojáci, takže v ní měšťané zůstali uvězněni. Velitel nepřátel poslal do pevnosti vzkaz, že před zahájením zdrcujícího útoku mohou ženy a děti město opustit. Po dalším vyjednávání velitel nepřátel také slíbil a svým čestným slovem zaručil, že každá žena si s sebou může vzít svůj osobní nejcennější poklad, a to pod podmínkou, že si ho sama odnese. Jistě si umíte představit, jak byli nepřátelští vojáci ohromeni, když ženy začaly vycházet z pevnosti - a každá nesla na zádech svého manžela.

NOVÉ PŘIKÁZÁNÍ VÁM DÁVÁM, ABYSTE SE MILOVALI

Apoštol Jan ve svém evangeliu píše: „*Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem. Podle toho poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.*“ (J 13,34-35) Takový má být jeho učedník. Milovat bližního není vždy snadné, člověk se lásce musí stále učit. Největším našim učitelem je Ježíš, milujte tak, jak jsem já miloval vás. To, jak nás Ježíš miloval, nám znovu Jan připomíná.

„*To je mé přikázání, abyste se navzájem milovali, jako já jsem miloval vás. Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele. Vy jste moji přátelé, činíte-li, co vám prikazuji.*“ (J 15,12-14) Být přítelem Ježíše znamená učit se lásce, protože Ježíšova láska je silnější než zlo, jeho láska je silnější než smrt. On přichází, abychom měli nový život a měli ho v hojnosti.

Svatý týden začínáme Květnou nedělí, kdy si připomínáme slavný Ježíšův vjezd do Jeruzaléma. „Požehnaný, který přichází ve jménu Páně,“ provolával jeruzalémský zástup, když vítal Ježíše. My si připomínáme toto nadšení zehnaním, a pozvednutím jívových ratolestí (kočiček) chceme vyjádřit chválu, radost a touhu přijmout Ježíše, který k nám přichází. A tak jako přišel do Jeruzaléma, přeje si vstoupit do našich měst, vesnic a našich životů. Ježíš nás ale nezachránil svým triumfálním příjezdem nebo mocnými činy tak, jak si určitě všichni představovali Mesiáše. Ježíš, ačkoliv byl Boží Syn, zřekl se sám sebe, odepřel si slávu Božího Syna a stal se Synem člověka, žil mezi námi jako služebník, a ne jako král či kníže.

Prvním skutkem této lásky je mytí nohou. Pán a Mistr se sklání až k nohám učedníků, což dělávali pouze služebníci. Svým příkladem nám ukázal, jak veliká je jeho láska, která se k nám sklání. To je však pouze začátek. Pokoření, které Ježíš podstupuje, zachází do krajnosti o Velikonocích. Je prodán za třicet stříbrných a zrazen polibkem učedníka, kterého vybral a nazval jej přítelem. Téměř všichni ostatní utečou a opustí ho. Petr ho na nádvoří třikrát zapře. V hloubi ponížen výsměchem, bitím a plivanci trpí na svém těle kruté násilí: rány, bičování a trnová koruna mění jeho tvář k nepoznání. Snáší potupu a hanebným rozsudkem náboženských a politických představitelů jsou mu upřena všechna práva. Ježíš zakouší lhostejnost a nenávisť.

Ukřižování je nejbolestnější a nejhanebnější smrt vyhrazena největším zločincům. Osamocení, výsměch a bolest nejsou ještě vrcholem jeho zdeptanosti. Zakusí na kříži i tajemnou opuštěnost od Otce. A přesto se odevzdává svému Otci a odpouští těm, kdo ho ukřižovali. Je-li tajemství zla propastné, pak realita lásky je nekonečná, sahá až do hrobu a pekel a bere na sebe veškerou naši bolest, aby ji vykoupila, vnesla světlo do temnot, život do smrti a lásku do nenávisť.

Je Kristovo utrpení důvodem k oslavě, nebo smutku? V kříži vidíme znamení lidské nenávisťi a loby, ale zároveň znamení nekonečné Boží lásky, znamení smrti je zároveň znamení nového života. „*V podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži.*“ (Fp 2,8) Bůh sestupuje až na dno lidské existence, aby nás našel a smířil se sebou, aby se místo naprostého zmaru a opuštěnosti stalo místem, kde se můžeme setkat s Bohem a zakusit jeho záchranu.

Utrpení a smrt nemohou být samy o sobě důvodem ke slavení. Patří však neodmyslitelně k příběhu Božího Syna i k našemu vlastnímu. Památka Kristova utrpení nás učí vnímat skutečnost. Zve nás k tomu, abychom zůstali pod Kristovým křížem, který je sestoupením do hlubiny utrpení světa. Velký

pátek je dnem, kdy se Boží Syn namáhal, trpěl a těžce pracoval pro naši spásu. Volá nás, abychom byli ochotni přijmout podíl na těžkosti života, vzali na sebe svůj kříž. Velký pátek je také dnem vítězství Boží lásky nad zlem, vítězstvím, které je zatím skryté pod rouškou utrpení a smrti, ale bude zjeveno třetí den ve slávě vzkříšení. A to je důvod k velké a hluboké vděčnosti.

Kříž jako vítězné znamení můžeme pochopit až z perspektivy vzkříšení. Bez ní by byl jen kapkou v moři utrpení světa. Nesmíme však zapomenat, že Vzkříšený Ježíš nese stále na rukou jizvy, stopy po hřebecích a ránu v boku, utrpení není zapomenuto. Utrpení a slávu není možné oddělovat. Teprve když přijmeme jejich nedělitelnost v Kristově příběhu, uvidíme v novém světle i svůj život. „Jeho rány nás uzdravily.“

Anděl řekl ženám: „*Vy se nebojte. Víím, že hledáte Ježíše, který byl ukřižován. Není zde, byl vzkříšen, jak řekl. Pojdte se podívat na místo, kde ležel. Jděte rychle povědět jeho učedníkům, že byl vzkříšen z mrtvých.*“ (Mt 28,5-7a) Evangelium říká, že jedenáct učedníků neuvěřilo svědectví, s nímž přišly ženy, jejich velikonoční zvěsti, připadalo jim to jako blouznění. Ani my nenajdeme život, zůstaneme-li zarmoucení a v beznaději. Otevřeme Pánu svoje zapečetěné hroby, aby Ježíš mohl vstoupit a darovat nám život; přinesme mu kameny zahofklosti a balvany minulosti, tíživé spousty slabostí a poklesků. On touží přijít a vzít nás za ruku, aby nás vyprostil z úzkosti. První kámen, který je nutný odvalit je beznadějí, která nás uzavírá do sebe. Když nás Pán vysvobodí z beznadějnosti těch křesťanů, kteří žijí jako by Pán nevstal z mrtvých a jakoby středem života byly naše problémy. Vidíme a stále budeme vidět problémy své i problémy svého bližního. Vždycky zde budou, ale je třeba osvětit tyto problémy světlem Zmrtvýchvstalého, a tak je „evangelizovat“. Pán je živý a chce být hledán mezi živými. Jsme povoláni zvěstovat Zmrtvýchvstalého životem a láskou, jinak nebudeme schopni dávat naději, po které svět žízní. Živé Boží slovo je schopné nás vtáhnout do těchto dějin lásky, žít naději a oživovat radost.

Všichni jsme komunitou Zmrtvýchvstalého! Někdy se může zdát, že temnoty zla a námaha všedního života mají navrch, ale církev ví, že ti, kdo následují Pána Ježíše, jsou osvícováni nezapadajícím světlem Velikonoc. Velká zvěst Zmrtvýchvstání vlévá do srdcí věřících důvěrnou radost a nepřemožitelnou naději. **Kristus vpravdě vstal z mrtvých!** My všichni – křesťané – jsme povoláni sdílet tuto zvěst vzkříšení s těmi, které potkáváme, zejména trpícími, osamocenými, s těmi, kdo se ocitli ve svízelných situacích, s nemocnými a s těmi, kdo jsou vytlačováni na okraj. Všem nesme paprsek světla Vzkříšeného Krista, znamení jeho milosrdné lásky a moci.

Neděle Božího milosrdenství – ve shodě s přáním Pána Ježíše – se má slavit o první neděli po Velikonocích, což vyjadřuje těsnou souvislost tohoto svátku s tajemstvím Vykoupení. Na obraze Božího milosrdenství vycházejí z Ježíšova probodeného boku dva paprsky, bílý a červený. Z jeho boku vytryskla krev a voda. Skrze ně k nám pronikají světlo a naděje vedoucí do rozlehlého oceánu Božího milosrdenství. Milosrdenství je cosi stále nového – vyvolává úžas nad Vzkříšeným Ježíšem, který nám jde naproti se svou láskou. Když procházíme stránky Pisma svatého, všimáme si, že milosrdenství se projevuje především blízkostí Boha svému lidu. Tato blízkost spočívá zejména v pomoci a ochraně.

V oblasti jižně od Sahary panovalo jedno velké sucho. Stepní tráva vadla, zvířata už neměla co pít, jen poušť postupovala pořád dál. Dokonce i silné stromy a křoviska suchu přivýklá hleděly vstříc svému konci. Prameny a řeky dávno vyschly. Jen jediná květina sucho přežila. Rostla v blízkosti malinkého pramínku. Ale i tento pramínek byl blízko zoufalství: „Proč se tu namáhám kvůli této jediné květině, když už je kolem nás stejně všechno vyprahlé?“ Tu se jeden starý strom sehnul nad malým pramínkem, a než sám umřel, řekl: „Milý pramínku, nikdo od tebe neočekává, že dáš zazelenat celé poušti. Máš za úkol darovat život jedné jediné květině, nic víc.“

Milosrdenství Boží se nám dává poznat jako blízkost, něha, soucit a sdílení, jako útěcha a odpuštění. Kdo obdržel více, je povolán více nabízet a sdílet, milosrdenství nelze zadržovat jen pro sebe. Milosrdenství stravuje srdce a volá k lásce, která rozpoznává tvář Ježíše Krista v každém člověku, ve vzdáleném, slabém, osamělém, nemocném a vyhoštěném člověku.

Milosrdenství nás nikdy nenechá v klidu! Je to Kristova láska, která nás „zneklidňuje“, dokud nedosáhne cíle.

Ať nás Pán naplní svým Duchem, abychom na přímluvu Panny Marie mohli s celou církví hlásat velikost jeho lásky a bohatství jeho milosrdenství. Požehnané Velikonoce.

Ludmila D.

Pojďte se s námi modlit za světové setkání rodin s papežem Františkem v Dublinu:

Bože, náš Otče,
jsme bratry a sestrami v Ježíši, tvém Synu,
a v Duchu tvé lásky tvoříme jednu rodinu.

Zahrň nás požehnáním radosti z lásky.

Dej, ať jsme trpěliví a vlídní,
milí a velkorysí a ujmáme se těch, kdo jsou v nouzi.
Pomáhej nám žít tvé odpuštění a pokoj.

Svou láskyplnou péčí ochraňuj všechny rodiny,
zvláště ty, za které nyní prosíme:
(po chvíli ticha můžeme zmínit vlastní rodinné příslušníky i další lidi).

Rozmnožuj naši víru,
posiluj naši naději,
uchovej nás v bezpečí své lásky a dej,
ať jsme ti stále vděční
za dar života, který společně sdílíme.

Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Maria, matka a průvodkyně, oroduj za nás.
Svatý Josefe, otče a ochránce, oroduj za nás.
Svatí Jáchyme a Anno, orodujte za nás.
Svatí Ludvíku a Zelie Martinovi, orodujte za nás.

Modlitba za Světové setkání rodin v roce 2018
S církevním schválením Biskupství brněnského č.j.: Ep/1100/17
ze dne 25. 9. 2017

Dítě a stařec

Dítě řeklo: „Někdy mi padá lžička.“
Stařec přisvědčil: „To se mi taky často stává.“
Dítě mu pošeptalo: „Počůral jsem si kalhoty.“
„To dělám taky,“ zasmál se stařec.
Dítě řeklo: „Často brečím.“
Stařec přitakal: „Já taky.“
„Ale nejhorší je,“ řeklo dítě, „že si mě nikdo nevšímá.“
V tu chvíli ucítilo teplo staré vrásčité dlaně
na své baculaté ručce.
„Vím, co tím myslíš,“ řekl stařec.
Život je křehký do začátku do konce.

Ztratil jsem tolik času

Koupil jsem nový televizor a nastavil satelitní anténu. Měl jsem takovou radost, že mám barevnou televizi. A teď zjišťuji, že spíš televize má mě, a ne já televizi. Úplně mě zotročila. Sedím a hraji si s ovladačem jak malé dítě. Žena mě prosí, abych jí s něčím pomohl, a já dělám, že neslyším.

Poslední týden jsem počítal, kolik času trávím před obrazovkou. Výsledek, který mi vyšel, je smutný – čtyři až pět hodin denně. Večery patří sledování filmů. Sousedí už k nám nechodí, nepovídám si ani s dětmi a manželkou. Televize je pro mě důležitější než ona... Dokonce i na modlitbu je mi líto času, a když se modlím, dívám se víc na obrazovku než na kříž...

Odpusť, Pane, že jsem se tak lehce vzdal své svobody. Pane, odpusť mi ztracený čas i to, že jsem unavený, když ráno vstávám. Odpusť mi, že televize pro mě začala být důležitější než Ty sám.

Edward Staniek

Modlitby marnotratných synů a dcer

Ziglar popisuje podivný způsob, jak majitelé blešího cirkusu trénují své svěřence. Vložíte-li blechy do sklenice od okurek, okamžitě z ní vyskočí. Jakpak by ne, vždyť jsou to vynikající skokani. Trénink tedy začíná tak, že na sklenici dáte víko. Blechy si veesele poskakují, ale hlavičkami narážejí na víčko. Pozorujete-li je bedlivě, brzy zjistíte něco neobyčejně zajímavého. Blechy sice dál vyskakují, ale jen tak vysoko, že se už víka nedotknou. Cvičitel pak může víko bez obav odstranit. Blechy sice budou skákat, ale ze sklenice již nevyskočí. Vlastně to již vůbec nedokážou, protože si zvykly skákat jen do určité výšky. Nejsme na tom někdy ve svém jednání podobně.

Několik postřehů z duchovní obnovy s pomocným biskupem českobudějovickým P. Pavlem Posádem z 10. března 2018

- Stále vyzýváme Ducha Svatého: Duchu Svatý, přijď – ale On je zde, mezi námi, proto máme volat: Děkujeme Ti, Duchu Svatý, žes přišel... Duchu Stvořiteli, Duchu Vykupiteli, Duchu Posvětili...
- Nebojme se otevřít brány svého srdce Vykupiteli
- O Kristu bychom měli přemýšlet vstávaje, lehaje – Vše pro Tebe, Ježíši
- Postní doba je dar pro každého z nás
- Vánoční tajemství: Bůh je uprostřed nás
- Velikonoční tajemství má dvě tváře – Kristus trpící a ukřižovaný a Kristus zmrtvýchvstalý, vzkříšený
- Kristus si volí kříž jako svůj trůn
- Každou mši svatou se zpřítomňuje Kristova oběť na kříži
- Kdo nejvíce trpí, stane se králem (řecké přísloví)
- Kristus nás nevykoupil ničím jiným než křížem
- Když chvíli poneseš kříž, pak kříž dlouho ponese tebe
- Pokud procházím nějakým křížem, musím si uvědomit, že Ježíš jím už prošel přede mnou

- Bůh na kříži vrcholně projevils svou lásku k nám
- Na kříži se střetla smrt a život
- Kříž je vrcholem Boží lásky, studnicí lásky, ta láska utopila, zaplavila náš hřích
- Marné by se Ježíš narodil v Betlémě, kdyby se nenarodil ve tvém srdci
- Jestli chceme pokročit na duchovní cestě, musíme umět být v tichu
- Musíme umět kontemplovat Boha uprostřed tržnice
- Musíme se postit od hluku tohoto světa
- Máme respektovat ticho pro druhé (už ani v kostele není ticho)
- Půst není jenom věcí úst... (ale i očí, uší, srdce...)
- S Ježíšem přichází obrovská novost: Odcházím a zase k vám přijdu... On v odcházení přichází, zahajuje tak nový způsob své přítomnosti
- V kostele je Bůh – živý Kristus, a to nás má srazit na kolena – živý Kristus ve Svatostánku
- Ježíšův odchod ve smrti znamená nový život
- Ježíš vstupuje do Otcovy lásky
- Láska přemáhá smrt
- Ježíš naši neposlušnost vykoupil svou poslušností
- Ježíšův odchod ve smrti se transformuje do nového příchodu – proto po vzkříšení prochází dveřmi
- Ten, kdo je pokřtěný, má už podstatnou část smrti za sebou
- Všichni jsme jedno v Kristu – Jeden Pán, jedna víra, jeden křest, jedna láska
- Kristus je oheň a zapaluje naše srdce – jsme děti světla (ale tma se čas od času může zdát pohodlná)

Na závěr nám otec řekl: Přeju vám veliké světlo a sílu Ducha Svatého, abyste se radovali, že Kristus jde před námi, že se dal přibít na kříž a vstal z mrtvých!

P.S. Otec biskup Posád byl také velmi vtipný... Několik jeho vtipných postřehů najdete v rubrice A něco pro rozveselení...

*Zapsala Jana Adámková,
foto Josef Floreš*

Byl jednou jeden dům. Byl velice starý a na dvoře toho domu byla studna. Nebyla nijak hluboká, ale byla vydatná. Všichni obyvatelé domu k té studni chodili a čerpali dobrou, osvěžující vodu. I v létě, když bylo sebevětší parno, studna nikdy nevyschla. A tak to šlo po celé generace. Až jednou jeden syn, který zdědil dům, se odstěhoval do města. Dům zůstal prázdný a studnu nikdo nepoužíval. Ale syn měl takové předsevzetí: „Až půjdu do důchodu, vrátím se do domu po rodičích, budu tam žít a budu používat tu starou dobrou studnu.“ Předsevzetí uskutečnil. Když však otevřel studnu a hledal vodu, zjistil, že studna je prázdná. Zavolał studnaře a říká: „Jak je to možné, vždyť tu studnu nikdo nepoužíval, jak je možné, že je prázdná? Vždyť dřív, kdy byl dům plný lidí a bylo velké vedro, studna měla vždycky vodu!“ A studnař mu říká: „To je ono, nikdo ji nepoužíval. Když se ze studny bere voda, prameny se čistí, obnovují, ale studna dává stále víc a víc vody. Naopak, když se nepoužívá, pramen se zanášá a může dojít k tomu, že se úplně ztratí.“

**List Svatého otce u příležitosti
55. světového dne modliteb
za povolání
22. dubna 2018
Naslouchat, rozlišovat,
žít Pánovo povolání**

Milé sestry, milí bratři,
v říjnu letošního roku proběhne XV. řádné generální zasedání biskupské synody, která bude věnována mládeži, obzvláště vztahu mladých lidí k víře a k povolání. Setkání nám dá příležitost hlouběji se zamyslet nad podstatou našeho života, a tou je Boží povolání k radosti. Je to „záměr Boha s muži a ženami každé doby“.

Tuto dobrou zprávu nám znovu důrazně připomíná 55. světový den modlitby za povolání: nejsme tu náhodou, neocitáme se ve vleku chaotických událostí; naopak, náš život a naše přítomnost ve světě jsou plodem božského povolání.

I v této naší neklidné době nám tajemství vtělení připomíná, že nám Bůh stále vychází vstříc, je to Bůh–s–námi, který prochází cestami našeho života, mnohdy zaprášenými, a vnímá naši nesmírnou touhu po lásce a po štěstí, volá nás k radosti. Je zapotřebí, abychom v rozmanitosti a specifičnosti každého povolání, osobního i církevního, naslouchali, rozlišovali a žili slovo, které nás volá shůry a které nám umožňuje zúročit naše talenty. Tak z nás činí nástroj spásy ve světě a vede nás k plnosti štěstí.

Tyto tři aspekty – naslouchání, rozlišování a život – provází začátek Ježíšova poslání. Po dnech modlitby a zápasů na poušti se vydává do nazaretské synagogy, kde se zaposlouchá do slov Písma, porozumí významu svého poslání od Otce a oznamuje, že přišel, aby tato slova naplnil „dnes“ (srov. Lk 4,16-21).

Naslouchat

Pánovo povolání nemá povahu něčeho, co můžeme slyšet, vidět nebo čeho se lze dotknout v každodenní zkušenosti. Bůh přichází v tichosti a diskretně, respektuje naši svobodu. Může se proto stát, že jeho hlas umlčí různé starosti a obavy, které zaměstnávají naši mysl a naše srdce. Proto je třeba se připravit na pozorné naslouchání jeho slovu a životu, věnovat pozornost detailům všedního dne, učit se dívat na události očima víry a zůstávat otevření překvapením Ducha.

Speciální a osobní povolání, které pro nás Bůh připravil, nebudeme moci objevit, pokud se uzavřeme do sebe, do svých zvyklostí a zůstaneme apatičtí jako ten, kdo svůj život promarní v zúženém pohledu svého „já“, ztratí šanci velkolepě snít a stát se protagonistou jedinečného a originálního příběhu, který chce Bůh napsat spolu s námi.

I Ježíš byl povolán a poslán; potřeboval se proto v tichosti usebrat, naslouchal slovu v synagoze, četl ho a ve světle a v síle Ducha Svatého zjevil jeho plnost a význam ve vztahu k sobě a k dějinám izraelského národa.

Tato připravenost je v současné době stále obtížnější. Jsme vnořeni do hlučné společnosti, plné rozruchů, podnětů a informací, které zaplavují naše dny. Okolnímu hluku, mnohdy vládnoucímu našim městům a čtvrtím, často odpovídá vnitřní zmatek a chaos, který nám nedovolí se zastavit, zakusit chuť kontemplace, zamyslet se v klidu nad událostmi našeho života a s důvěrou, že starostlivý Bůh má s námi svůj záměr, účinně rozlišovat.

Boží království, jak víme, přichází bez hluku, aniž by na sebe upozorňovalo (srov. Lk 17,21). Jeho zárodek můžeme zahlédnout pouze tehdy, když jako prorok Eliáš dokážeme sestoupit do hlubin svého ducha a dovolíme mu, aby se otevřel nepostřehnutelnému Božímu vanutí (srov. 1 Král 19,11-13).

Rozlišovat

Při čtení úryvku z proroka Izaiáše v nazaretské synagoze rozpoznává Ježíš jádro svého poslání a představuje ho těm, kteří očekávali Mesiáše: „Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal, poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst, abych vyhlásil zajatým propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil milostivé léto Páně“ (Lk 4,18-19).

Každý z nás může stejným způsobem objevit vlastní povolání prostřednictvím duchovního rozlišování. Je to „proces, jehož prostřednictvím se člověk v dialogu s Pánem a při naslouchání hlasu Ducha dostane k uskutečnění základních rozhodnutí, počínaje tím o životním stavu“.

Objevujeme zejména, že křesťanské povolání má vždy prorocký rozměr. Jak dosvědčuje Písmo, proroci jsou vysláni k lidem v situacích materiální nejistoty, v duchovní a mravní krizi, aby jim jménem Božím předali slova obrácení, naděje a útěchy. Stejně tak jako vítr víří prach, ruší prorok falešný klid svědomí, které zapomělo na Pánovo slovo. Rozlišuje události ve světle Božího příslibu a pomáhá lidem zachytit znamení jitřenky v tem-notě dějin.

I dnes velice potřebujeme rozlišování a prorocství; je třeba přemáhat pokušení ideologie a fatalismu, a objevovat ve spojení s Pánem způsoby, nástroje a situace, jejichž prostřednictvím nás volá. Každý křesťan by měl rozvíjet schopnost „číst uvnitř“ života a chápat, kam a k čemu ho Pán volá, aby pokračoval v jeho poslání.

Žít

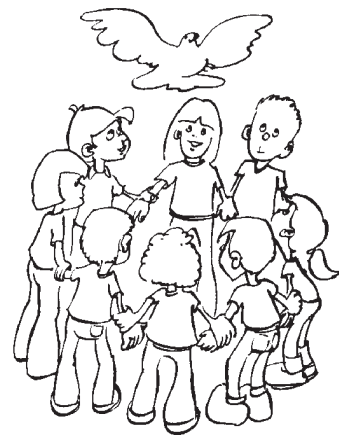
Ježíš nakonec ohlašuje přítomnou hodinu, která mnohé nadchne a mnohé zaskočí: čas se naplnil a on je Izaiášem ohlašovaný Mesiáš, pomazaný k tomu, aby osvobodil zajaté, navrátil zrak slepým a hlásal milosrdnou Boží lásku každému tvoru. Právě „dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli,“ říká Ježíš (Lk 4,20).

Radost z evangelia, ve které se otvíráme setkání s Bohem a bratry, nemůže otálet pro naši liknavost a lenost; nepronikne nás, pokud zůstaneme stát u okna s výmluvou, že čekáme na vhodnou chvíli; ani se na nás nenaplní, pokud ani dnes nepodstoupíme riziko rozhodnutí. Povolání přichází dnes! Křesťanské poslání je pro přítomnost! Každý z nás je povolán – k životu v manželství, ke kněžské službě nebo ke zvláštnímu zasvěcení –, abychom se stali Pánovými svědky tady a teď.

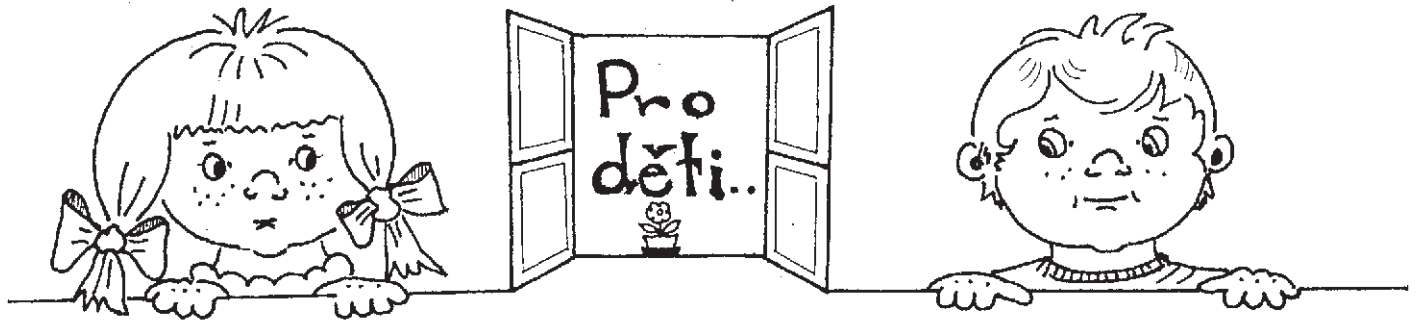
Ono „dnes“, které Ježíš oznámil, nás totiž ujišťuje, že Bůh i nadále „sestupuje“, aby zachránil naše lidství a dal nám podíl na svém poslání. Pán nás znovu volá, abychom s ním žili a následovali ho v jeho blízkém vztahu k lidem, v jeho službě. Pokud nám dá pochopit, že nás volá, abychom se zcela zasvětili jeho království, není třeba mít strach! Je krásné – a je to velká milost – být zcela a navždy zasvěceni Bohu a službě bratřím. Pán i dnes volá lidi k následování. Nemáme čekat, až budeme dokonalí, abychom odpověděli svým velkodušným „tady jsem“, ani se lekat svých chyb a hříchů, ale s otevřeným srdcem přijmout Pánův hlas. Poslouchat ho, rozlišit své osobní poslání v církvi a ve světě a vposledku žít povolání v dnešním den, který nám Bůh dává.

Nejsvětější Panna Maria, mladá dívka z periferie, která naslouchala, přijala a žila Boží slovo, jež se stalo tělem, ať nás chrání a stále provází na naší cestě.

FRANTIŠEK

Jeden misionář, který žil mnoho let v Číně, se vracel zpět do Spojených států. Na stejné lodi se s ním vracel po dvou týdnech v Číně jeden slavný zpěvák. Když se blížili k New Yorku, misionář zahlédl veliké zástupy fanoušků, které čekaly na zpěváka. „Pane Bože, tomu nerozumím,“ mumlal misionář. „Zasvětil jsem dvaatřicet let svého života Číně, on tam byl pouhé dva týdny. Přesto tisíce lidí očekávají jeho šťastný návrat domů, zatímco na mne nečeká nikdo.“ A Pán odpověděl: „Ale synu, ty ještě nejsi doma.“

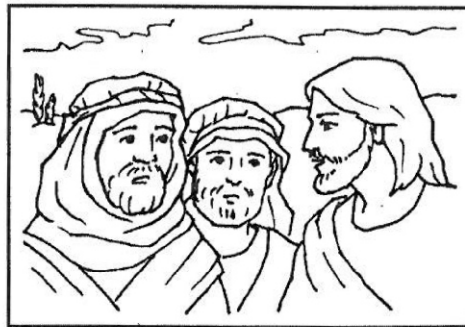

PŘÍBĚH DVOU UČEDNÍKŮ

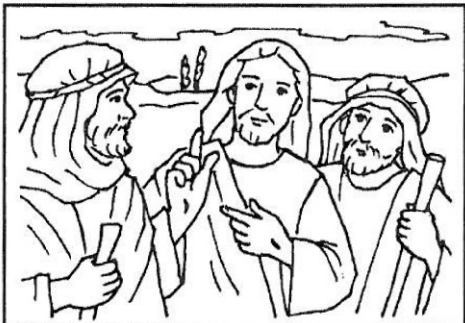
Na obrázcích je zachycen známý příběh, který se stal bezprostředně po Ježíšově zmrtvýchvstání. Dokážeš správně odpovědět na otázky pod obrázky? Jako nápovědu si přečti úryvek z evangelia (Lk 24, 13-35).

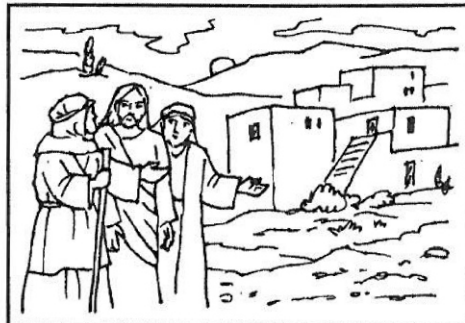
Dva učedníci šli velice smutní. Proč?

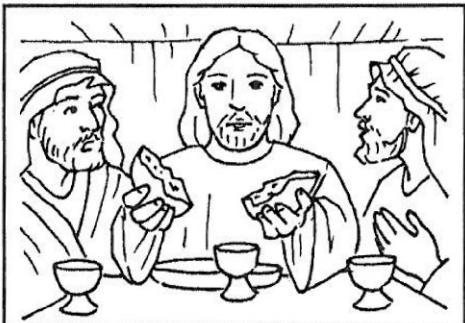
Kdo se k učedníkům cestou připojil?

Co pocestný učedníkům vysvětloval?

Co udělali, když došli do Emauz?

Co se v domě odehrálo?

Proč učedníci běželi ještě večer zpátky do Jeruzaléma?

Můžeme se i my setkat s Kristem jako tito dva učedníci?

Kdo je Mesiáš?

V hlubokých lesích stál klášter, v němž žila skupina pěti mnichů. Všichni mniši byli pokročilého věku. Nedaleko kláštera sídlil o samotě poustevník. Opat se trápil vymíráním a blížícím se zánikem kláštera, a tak se rozhodl navštívit poustevníka a požádat ho o radu. Poustevník opata přijal laskavě a vyposlechl si jeho stesky. Jeho odpověď však zněla: „Nemohu vám pomoci.“ Chvilku pak ještě povídali, a když se opat zvedl k odchodu, poustevník říká: „Velmi lituji, že vám, bratře, nemohu pomoci. Ale mohu vám připomenout jen jedinou věc, a to, že jeden z mnichů ve vašem klášteře je Mesiáš.“

Když se opat vrátil do kláštera, všechno mnichům vypověděl. V následujících týdnech a měsících mniši dumali, co – nebo spíše koho – poustevník myslel tím „Mesiášem“. Je jím snad opat, který již řadu let klášter vede, nebo snad bratr Xaverius, který je svatým mužem? Snad nemyslel bratra Romualda? Ten má ztřeštěné nápady, ale konec konců všechno myslí dobře. Mesiášem však určitě není bratr Bonifác! Ten je pasivní... Ovšem, co když je to projev jeho pokory? ...

Když tímto způsobem mniši uvažovali, začali se k sobě chovat s mimořádnou úctou, protože co kdyby náhodou jeden z nich byl Mesiáš? A kupodivu: ke klášteru začali přicházet lidé, s mnichy si povídali a chodili se tam modlit. A pak se stalo, že někteří z mladých příchozích v klášteře zůstali a stali se mnichy...

Katechetický věstník č. 1-2/2007-8

Bruno Ferrero

Příběhy pro potěchu duše

Jistý boháč zemřel a ocitl se ke svému velkému údivu v ráji. Dobrotami přeplněný stůl, který uviděl, působil velice lákavě. Není divu, že se boháč hned zajímal o to, za jakých podmínek se bude moci nebeské hostiny účastnit. „Všechno je velice levné: vše po 10 haléřích,“ řekl mu anděl, který šel právě kolem. Boháč se zaradoval, protože si představil své velké bohatství, které za života získal a našetřil. Když se však naléhavě dožadoval účasti na hostině, řekli mu s politováním: „Na zemi ses toho moc nenaučil! U nás jsou totiž platné jen ty peníze, které jsi rozdál!“ Tu boháč zesmutněl. V jediné chvíli se stal chudým jako kostelní myš. Vzpomněl si, že za svého života nikomu nic nedaroval.

... A NĚCO PRO ROZVESELENÍ ...

Pár vtipných postřehů z duchovní obnovy s P. Pavlem Posádem

Přijde babička ke zpovědi a říká, že nemá žádné hříchy. Kněz ji povzbuzuje a říká jí: „Nikdo nejsme bez hříchu, každý máme nějaké ty hříchy, i já mám hříchy.“ A babička na to: „Tak to jste mě, pane faráři, hluboce zklamal!“

Každý se radši podívá na mladé telátko než na starého vola (říká jedno německé přísloví). Ale mladé tele do pluhu nezapřahneme.

Stáří a moudrost přicházejí spolu. Ale někdy stáří přijde samo. (Miroslav Horníček)

Přátelé říkají Josefovi z Arimatie: „Ty chceš opravdu půjčit Ježíšovi ten svůj nový hrob?“ A Josef odpoví: „Áleeee, to je jenom na víkend!“

O babičky se nestarejte, ty jsou pro očistec zachráněny. Když získáte pro očistec ženu – máte 1 bod. Když získáte pro očistec mladého člověka – máte 10 bodů. Když získáte pro očistec muže – máte 100 bodů!!!

Přijde dvacetikoruna do nebe a svatý Petr jí říká: „Ty pojď dál, tebe jsem v kostele viděl dost často.“ Přijde k nebeské bráně tisícikoruna a svatý Petr říká: „Ty nemůžeš dál, tebe tady neznáme, Tebe jsme v kostele neviděli.“ Přijde k bráně pět tisícovka a svatý Petr praví: „Ty běž rovnou do pekla!“

Manželka se snaží vařit zdravě, aby byli s manželem co nejděle na světě. Potom zemře jeden a pak druhý a dostanou se do nebe. Žena zvolá: „Jééééé, tady je tak krásné!!!“ A muž na to vyčítavě: „No vidíš. Kdybys pořád nevařila to BIO, tak jsme tu mohli být už dávno!“

„Já chci do nebe, Ježíši!... Ale co možná nejpozději!!!“

Když zemřeme, uděláme přece jen někomu radost – pohřební službě!

A jak lidé bez přemýšlení v kostele odpovídají na přeřknutí kněze: „Odříkáte se Ducha Svatého (místo zlého Ducha)?“ Avšichni hromadně: „Odříkáme!“

Věrné učednice

Jsou lidé, kteří Ježíše odmítají. Ale existuje mnoho lidí, kteří si Ježíše váží. Jsou i křesťané, kteří pro Ježíše horlí. Nedávno jsem zaslechl jednu jistě dobře míněnou větu: „Musíme Ježíši fandit.“ Já osobně slovo „fandit“ nemám rád pro jeho spojitost se slovem „fanatik“. A Ježíš koneckonců není „star“ nebo „superstar“, kterou můžeme nezávazně obdivovat, a potom se zase vrátit ke svému běžnému každodennímu životu.

Je však mnoho lidí, kteří se k Ježíši plni důvěry modlí a úpěnlivě k němu volají. Jsou křesťané, kteří jsou ochotni jít v Ježíšových stopách, přijmout jeho osud. A tento osud je lemován pojmy jako „odmítání“, „smrt“, „zmrtvýchvstání“. Někteří lidé kráčí touto cestou plni energie, jiní jsou unaveni a jdou pomalu. Většina z nich zůstává kratší nebo delší dobu sedět u cesty, už nechťejí – nebo už nemohou – jít dál. Někteří se vrátí, tato cesta je pro ně příliš těžká a nebezpečná.

Z Ježíšových přátel zůstalo po ukřižování v jeho blízkosti jen málo z nich – pouze několik prostých žen a Jan. Ženy se svou neotřesitelnou věrností staly svědkyněmi Kristova kříže. Viděly a hluboce žensky prožívaly tragedii kalvárské cesty.

Tyto ženy tedy tvoří malou „církve“ pod křížem. Čtyři z nich známe jménem. Na prvním místě je to Marie Magdalena. Marie z Magdaly není totožná s Marií z Betánie, sestrou Lazara, ani s bezejmennou kajčnicí. Západní církev uctívá tyto tři ženy v jedné osobě. Východní církev zná ještě tři další ženy: Marii, matku Jakuba Mladšího, Marii, matku Josefovu, a Salome. Bible jmenuje dvě z nich jako svědkyně u Ježíšova hrobu. Ještě jednou jsou tři z oněch žen jmenovány, když chtěly zuboženému Ježíši prokázat poslední úctu. Věrné učednice jako první uslyšely velikonoční poselství: „Nelekejte se! Hledáte Ježíše Nazaretského, ukřižovaného? Byl vzkříšen, není tady“ (Mk 16,6)

Viliam Judák

Postní a velikonoční zamyšlení

Bezvýznamné věci

Jeden velice vlivný muž pořádal oslavu a bavil příjemně hosty. Jeden z nich se ho zeptal na manželku, protože na oslavu nepřišla. „Ach, moje žena! Zůstala doma,“ odpověděl muž. „Co děláš tvoje žena,“ zeptal se host. Muž pokrčil rameny a řekl: „Manželka nic nedělá. Jen samé bezvýznamné, nedůležité věci, různé ty drobnosti, co nikam nevedou. Vaří, uklízí kuchyň, nakupuje, pere, žehlí, přišívá knoflíky a podobně, hlídá děti, učí se s nimi, dělá drobné opravy, občas vymaluje koupelnu. Myslí na to, aby byl v autě benzín, platí složenky a daně, pečuje o naši zahrádku, často chodí za starou neduživou matkou a stará se i o tu moji, často chodí za sestrou a pomáhá jí s dětmi. Prostě samé takové drobnosti.“ „A ty děláš co?“ zeptal se jeden z hostů. „Já, kamaráde, jsem v rodině opravdu důležitá osoba! Vedu výzkum zásadní důležitosti o Boží existenci!“

Bruno Ferrero

Potěšení pro duši

„Mistře, tomu nerozumím: Přijdu-li k chudákovi, je přívětivý a pomůže, kde jen může. Přijdu-li ale k bohatému, ten mne ani nevidí. Co dělají z lidí peníze!“ Tu praví rabín: „Jdi k oknu! Co vidíš?“ „Vidím ženu s dítětem. A auto, které jede na náměstí.“ „Dobře. A nyní přístup k zrcadlu! Co vidíš?“ „Inu, mistře, co bych viděl? Sám sebe.“ „Tak vidíš: Okno je zhotoveno ze skla, i zrcadlo je ze skla. Stačí jen na zadní stranu nanést trochu stříbra, a už každý vidí jen sám sebe.“

Manželská krize - příběh naruby

Loni jsme s ženou slavili sedmé výročí naší svatby. Když jsem si to uvědomil a rozhlédl se kolem sebe, zjistil jsem, že všichni moji přátelé, kteří se brali ve stejném roce, jsou už dávno rozvedeni. Tak jsem dospěl k názoru, že s námi není něco v pořádku.

„Jsme nemocní,“ řekl jsem manželce. Přitakala smutně: „Už je to tak, nejsme normální. Všichni už o nás mluví. Většina mých spolužaček je nejen jednou, ale i vícekrát rozvedená!“ „Musíme navštívit rozvodovou poradnu,“ shodli jsme se s manželkou.

A tak jsme šli k rozvodovému poradci společně. To byla ovšem naše první chyba, měli jsme jít každý zvlášť. Čekárna byla jednoduše zařízena. Na stolku ležely časopisy se zajímavými články. Titulky zněly například: „Když musíš, tak musíš!“ „Nevaž se, odvaž se!“ Poradce vyšel z ordinace a pozval nás dál. Sedli jsme si a chytili se za ruce. To byla ovšem další vážná chyba. Hned nás napomenul. Pak nás vyzval: „Vyprávějte celý váš příběh a nezapomeňte na žádnou maličkost, která by vnesla do vašeho případu světlo.“

Vyprávěli jsme mu vše: jak jsme se poznali, jak jsme zařizovali náš první byt, jak jsme se přes různé problémy a těžkosti snažili k sobě vždycky najít cestu. Poradce se tvářil vážně a poklepal tužkou na stůl.

„Hádáte se o peníze?“ zeptal se. „Ne,“ odvětil jsem. „Dávám je ženě, a ona hospodáří.“ Svrástil čelo. „A když se pohádáte, vyhrožuje žena, že odejde k mamince?“ Moje žena na to: „Má matka bydlí ve Spojených státech. Je to moc daleko. A kromě toho, děti tu chodí do školy a já bych nechtěla, aby zmeškaly vyučování.“

„Kupujete své ženě někdy květiny?“ další otázka. „Často! Když jdu do tržnice, vždycky jí něco koupím.“ Pak se obrátil k mé ženě: „Všimne si, když máte nový účes nebo šaty?“

„Ano! Nic si nekupuju bez jeho souhlasu, zajímá mě jeho názor!“ Poradce přelomil tužku napůl.

„Máte společné zájmy, něco o čem se spolu bavíte?“ „Mnoho!“ zvolal jsem. „Například?“ zařval. „Například mluvíme o manželstvích našich přátel, která se rozpadají.“

„A jak to má s jinými ženami?“ obrací se k manželce. „Nechodí s nějakou nádhrou třeba na oběd?“ „Chodí, ale to patří k jeho profesi! Mívá přece různá úřední jednání. Jinak bych si asi nemohla koupit nové šaty nebo pořídit nový účes!“

Poradce praští zlomenou tužkou o zeď. „Jste beznadějný případ! S něčím takovým jsem se za léta své praxe ještě nesetkal! Vy máte prostě příliš mnoho společného! Měli jste se aspoň brát o mnoho dřív, dokud jste byli nezralí a nevěděli, co chcete!“ „Chcete říct, že teď už je pozdě?“ špitli jsme oba. „Na rozvod není nikdy pozdě!“ Ale musíte se snažit. Dám vám radu: Běžte domů a pokuste se lézt jeden druhému na nervy. Vy, paní, musíte být žárlivá. A vy, pane, nesmíte být tak zodpovědný! Dívejte se pozorně, co ten druhý dělá špatně, jaké má chyby. Z maličkostí udělejte velký problém. Přestěhujte se do menšího bytu. A pamatujte si: Štěstí a láska nejsou všechno!“

Děkoval jsem mu, zatímco on nás doprovázel ke dveřím. Když jsem však své ženě galantně dveře podržel, poradce explodoval: „Bože na nebi! Ještě jste ani neopustil mou ordinaci, a už dáváte své ženě přednost! Jak chcete skoncovat se svým manželstvím, když děláte takové nesmysly?“

Katechetický věstník č. 8/2002-3

Zveme všechny děti a jejich rodiče
na páteční

DĚTSKÉ MŠE SVATÉ,

které začínají vždy v **18 hodin**
v kostele sv. Vojtěcha ve Slavičíně.

Mše se konají pravidelně každý pátek,
kromě prvního pátku v měsíci.

**Každou neděli je mše svatá v 11 hodin
určena především rodinám s dětmi!!!**

**ZVEME VŠECHNY, KTEŘÍ CHTĚJÍ PÍSNÍ CHVÁLY
VYJÁDRIT BOHU SVOU VDĚČNOST NA**

VEČERY CHVAL

**KTERÉ SE KONAJÍ KAŽDOU POSLEDNÍ SOBOTU
V MĚSÍCI OD 19 HODIN
V NAŠEM FARNÍM KOSTELE SVATÉHO VOTĚCHA
VE SLAVIČÍNĚ**

**PŘI MODLITBĚ CHVAL BUDE VYSTAVENA
NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOST!!!**

**PŘED CHVÁLAMI BUDE VŽDYCKY V 18 HODIN
MLÁDEŽNICKÁ MŠE SVATÁ**

CO VÁS ČEKÁ:

- PÍSNĚ ● MODLITBY
- SVĚDECTVÍ ● ZAMYŠLENÍ
- NEFORMÁLNÍ SETKÁNÍ

VIZ: www.vecerychval.cz

Jedna klepna, která ráda pomlouvala druhé lidi, dostala od svého zpovědníka sv. Filipa Neriho zvláštní pokání: „Běžte domů, rozřežte peřinu a vysypte peří na ulici. Pak zase přijďte ke mně!“ Když to žena udělala a vrátila se, kněz jí přikázal: „Teď všechno peří zase posbírejte!“ Žena se bránila: „Ale to přece už nejde! Vítr peří odnesl do všech stran!“ Kněz jí řekl: „Zrovna tak je to se všemi zlými slovy, která jste pronesla o druhých. To už také nemůžete zcela napravit.“

KŘTY

17.2. Michal Gazdik
18.2. Julie Františka Sábová
18.2. Romana Žáčková
18.2. Václav Obadal
18.2. Ella Ťulpová
18.2. Amálie Lenka Krhovská

POHŘBY

17.2. Marie Raková, 1954, Petrůvka
19.2. Vlasta Polášková, 1937, Petrůvka
22.2. Vlastislava Gottfriedová, 1925, Divnice
23.2. Jan Švehlák, 1942, Divnice
9.3. Vlastimil Machů, 1965, Bohusl. nad. VI.

RÁDI VÁM POSLOUŽIME UDĚLENÍM SVÁTOSTÍ – největšího daru, který Kristus světil své církvi.

Protože však je k tomu třeba dobrá příprava, **ohlase se nám: Křest dětí** buď hned po narození nebo alespoň 1 měsíc před křtem. (Křty jsou zpravidla 3. neděle v měsíci při mši svaté v 11 hodin) Příprava na **křest dospělých** trvá zhruba 1 rok. (Křest obvykle v sobotní Velikonoční vigílii.)

Zamýšlený **církevní sňatek** nejméně 3 měsíce předem.

Svátost nemocných udělujeme po individuální domluvě.

Možnost **svátosti smíření** je vždy půl hodiny před každou mší svatou.

ÚŘEDNÍ HODINY NA FAŘE

Středa ----- 15.00 – 16.00
Pátek 8.30 – 9.30 15.00 – 16.00

Pokud je P. Marian přítomen na faře, přijme potřebné rád i mimo úřední hodiny!!!

TELEFONICKÝ KONTAKT:

Fara (úřad) : 739 245 911

Mons.P. Marian Dej (soukromé): 731 919 369

E-mail: faslavicin@ado.cz

Web: www.faslavicin.cz

Farní knihovna (na faře):

každou druhou (sudou) středu 9.00 - 11.00 a 13.30 - 16.30 hod.

ROZPIS SLUŽEB ŽEN, KTERÉ SE OBĚTAVĚ STARAJÍ O ÚKLID NAŠEHO KOSTELA

31.3. - 6.4. Zupková P., Fojtíková I., Raková R., Durdáková E., Štěpančíková I., Šimoníková P., Koudelová L.
7.4. - 13.4. Hnilová L., Bothová M., Zvoničková D., Kotásková, Koncerová V., Frolová
14.4. - 20.4. Mňačková D., Cvešperová H., Hlavicová R., Koudelová T., Koudelová E., Argalášová D.
21.4. - 27.4. Nevšová
28.4. - 4.5. Lipová
5.5. - 11.5. Habancová, Čížová, Janečková, Orsáková, Šuráňová
12.5. - 18.5. Divnice
19.5. - 25.5. Rokytice
26.5. - 1.6. Kašparová, Buriánková, Brhelová, Raková, Kosečková, Rašková
2.6. - 8.6. Obadalová, Durdáková, Borová L., Tománková M., Kuželová L., Kuželová M.

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTI SV. VOJTĚCHA VE SLAVIČINĚ

NE 7.15 hodin
9.15 hodin
11.00 hodin
PO, ST, PÁ 18.00 hodin
SO 7.00 hodin

Odpusť, že si stěžuji

Pane, stěžovala jsem si, sama ani nevím proč. Ty stížnosti ze mě plynuly jako špinavá voda z děravého vědra. Přítelkyně naslouchala. V jisté chvíli mě přerušila: „Jaký ty jsi chudák, jak jsi pronásledovaná, jak jsi ukřivděná, jaká jsi mučednice, hrdinka. Ta největší

hrdinka na světě. Tvůj manžel je netvor, bez charakteru, ztělesněné zlo... Ale vždyť ty ve skutečnosti máš dobrého muže a nic zlého se ti neděje. Tisíce žen mají doma opravdu peklo a nemluví o tom, a ty naříkáš a naříkáš. Hledáš někoho, jen aby tě lítoval.“

Připadala jsem si trapně. Změnily jsme téma. Začala jsem se zamýšlet, proč si lidé stěžují. Je to stále totéž, chtějí na sebe upozornit. Chtějí ukázat, jací oni jsou hrdinové, když dokážou žít v tak obtížné situaci.

Je to hrozně legrační. Pane, odpusť, že jsem to neviděla. Odpusť, že jsem nechala vytékat špinavou vodu všude tam, kde jsem jen našla trpělivého posluchače.

Edward Staniek

Modlitby marnotratných synů a dcer

JSEM DOBRÁ,... PROTOŽE...

Viděl jsem jednu dívku, která na sobě měla tričko s výrazným nápisem vpředu: „Jsem dobrá!“ Nechal jsem ji projít, pomyslel jsem si, že je to velmi krásná dívka, ale možná s trochu přehnaným sebevědomím. Ale musel jsem to přehodnotit. Na zádech byl na tričku ještě jeden viditelný nápis: „Protože Bůh nevyvrábí zmetky!“

NE 1.4. Slavnost Zmrtvýchvstání Páně
PO 2.4. Pondělí velikonoční – sv. František z Pauly
ÚT 3.4. Úterý velikonoční
ST 4.4. Středa velikonoční
ČT 5.4. Čtvrtek velikonoční
PÁ 6.4. Pátek velikonoční
SO 7.4. Sobota velikonoční
NE 8.4. 2. neděle velikonoční
Svátek Božího milosrdenství

PO 9.4. Slavnost Zvěstování Páně
NE 15.4. 3. neděle velikonoční
PO 16.4. sv. Bernadetta Soubirousová
SO 21.4. sv. Anselm
NE 22.4. 4. neděle velikonoční
Den modliteb za povolání k duchovnímu stavu
PO 23.4. sv. Vojtěch, biskup a mučedník
Patron našeho kostela

ÚT 24.4. sv. Jiří
ST 25.4. Svátek sv. Marka, evangelisty
NE 29.4. 5. neděle velikonoční
Sv. Kateřina Sienská, patronka Evropy
ÚT 1.5. sv. Josef Dělník
ČT 3.5. Svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů
NE 6.5. 6. neděle velikonoční
Den modliteb za pronásledované křesťany

ČT 10.5. Slavnost Nanebevstoupení Páně
PÁ 11.5. Novéna k Duchu Svatému (11.-19.5.)
NE 13.5. 7. neděle velikonoční - Svátek matek
Den modliteb za sdělovací prostředky
PO 14.5. Svátek sv. Matěje – apoštola
ST 16.5. Svátek sv. Jana Nepomuckého – hl. patrona Čech
NE 20.5. Slavnost Seslání Ducha Svatého
Sv. Klement Maria Hofbauer

PASTÝŘ, zpravodaj farní rodiny sv. Vojtěcha ve Slavičíně. Slouží pro vnitřní potřebu farnosti. Řídí redakční rada. Náklad 550 výtisků. Příspěvky přijímají Jana Adámková, tel.: 608 746 325 nebo 731 646 734 a Magdalena Durdáková, tel.: 739 524 374. Můžete je také vložit do označené pokladničky v předsíni kostela, která je k tomuto účelu určena. Nepodepsané příspěvky se nepřijímají. Všem pravidelným i nepravidelným dopisovatelům upřímně Pán Bůh zaplat'. Náklady na 1 výtisk činí přibližně 12,- Kč. Srdečně děkujeme za vaše finanční příspěvky. Další řádné číslo vyjde v neděli 20.5.2018 na Slavnost Seslání Ducha Svatého. Uzávěrka bude v neděli 6.5.2018. Ozn. Redakce nezodpovídá za obsahy jednotlivých příspěvků. Provádí pouze jazykové a stylistické korektury. V článkách jsou otištěny necenzurované názory, postřehy a zkušenosti našich dopisovatelů a čtenářů!